

Behandlingen førtes til Ende her i Landsstinget. Der var kun den Forskel, at da blev Afdragstiden eller Amortisationstiden kun sat til 52 Aar, medens den i 1887—88 foreslåges til 58 Aar. At Tiden blev forlænget saa meget, var vel til Dels en Følge netop af Konverteringerne. Den højtærede Minister har bemærket i det andet Ting, at han vilde have fremsat Forslaget igen, men Kreditforeningerne vilde ikke vente med Konverteringen og vilde foretage den paa egen Haand; jeg tror, at deri handlede Foreningerne rigtig; det er dog vist Tilfældet, at dersom der var tøvet et Aar, eller blot $\frac{1}{2}$ Aar længere, var Konverteringen bleven en Umulighed. Det var det sidste Øjeblik, i hvilket der overhovedet kunde konverteres, saa det var ganske nødvendigt, at Bestyrelsen netop greb det Øjeblik, og selv om den højtærede Minister havde forelagt Forslaget igen i næste Samling 1888—89, var det jo ingenlunde sikkert, at Resultatet var blevet et andet; Rigsdagen kunde jo ikke enes i den foregaaende Samling om selve Lovforslaget. Det var de Betingelser, som den højtærede Minister oplyste om, der blev forlangt her i Tinget, om hvilke Enighed ikke kunde opnaas med det andet Ting. Den højtærede Minister har været saa heldig i Forhandlingerne med den jydskke Forening, jeg kender ikke saa nøje, hvorledes han staar over for Østfjernes — at saa alle Ønsker opfyldte, som blive stillede i dette Ting med Andtagelse af det ene, Ønsket om Godkendelse af den administrerende Direktørs Valg. Bestyrelsen skønnede ikke — og deri var Generalforsamlingen enig med den — at det var forfarligt at udsætte Konverteringen længere, og man besluttede at konvertere til Kurs 96 $\frac{1}{4}$. Selve Konverteringen blev iværksat i Sommeren 1889, efter at Opsigelse var færdig i December Termin 1888. Disse Konverteringsomkostninger kunde nu Interessenterne ikke betale, uden at det blev dem altsor byrdefuldt, og man maatte derfor optage et Laan paa 629,288 Kr. 68 Ore til den jydskke Forening. Der styldes endnu 436,652 Kr. 51 Ore, og disse ville være fuldstændig betalte i Juni Termin 1896, naar der vedblivende betales den samme aarlige Ydelse af 5 $\frac{1}{5}$ pCt.; men dersom vil Ydelsen dog ikke nedsettes i de første 3 Terminer, det er nemlig en Følge af

at Renten er bleven mindre, at Afdragsfristen forlænges, saa at den vil komme til at gaa over 45 Aar, men denne Frist maa ikke overskrides ifølge Loven; derfor blive Interessenterne fremdeles nødt til endnu i 3 Terminer efter Juni Termin 1896 at fortsætte med den lærlige Ydelse af 5 $\frac{1}{5}$ pCt. Interessenterne ville først blive færdige med disse Ydelser i Sommeren 1898 i Juni Termin. Indtil den Dag have de ikke Spor af Nytte af Konverteringen; fra den Tid af ville de have en Lettelse af ca. 70,000 Kr. om Aaret paa de ca. 18 Mill. Kr., som ere konverterede — det er jo en ret betydelig Lettelse, man saaledes vil faa fra Juni Termin 1898. Indtil denne Dato har imidlertid inden af de ældre haft nogen som helst Nytte af Konverteringen; ja, man kan maaste sige, at naar de ville betale deres Gæld, have de den Lettelse, at de kunne betale med 3 $\frac{1}{2}$ pCt. Obligationer, men denne Lettelse bliver dog lille; thi de skulle betale deres Konverteringsgæld, og den beløber sig til 2 $\frac{1}{4}$ pCt., hvortil kommer, at de skulle svare $\frac{1}{2}$ pCt. til Reservecapitalen, og endelig er der nogle andre Lidgifter, som jeg dog ikke skal gaa nærmere ind paa, men af det anførte vil ses, at der saa godt som intet vindes for dem, der ville betale deres Gæld. Saaledes staar det altsaa med de ældre. Nu er der her et Forslag om at tilbyde Foreningerne, om man saa vil, en Tilværelse af 300,000 Kr. Det er selvfølgelig noget, som Bestyrelsen vilde sætte megen Pris paa, at der paa den Maade kunde ydes Interessenterne Hjælp, saaledes at den jydskke Forening kunde faa 240,000 Kr. og den anden Forening 60,000 Kr. Vil man nu spørge: er der nogen Grund til det, ja, saa tænner jeg dog, at der er den Grund, at Rigsdagen ikke kunde enes om det tidligere Forslag. Havde Rigsdagen kunnet naa til Enighed i 1887—88, havde Foreningerne været stillede under heldigere Konverteringsvilkår, saa heldige, at vel alle kunde have nydt godt deraf. Det er for mig den egentlige Grund til at hævde, at saa helt hen i Vejret er Forslaget om de 300,000 Kroner ikke stillet, idet Interessenterne i Virkeligheden ere komne til at lide, fordi Rigsdagen ikke kunde blive enig om det tidligere Forslag. Der kan naturligvis tvivles om, hvem